

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - tel. 414646

Polletna naročnina L 1.750

Letna naročnina L 3.500

Letna inozemstvo L 4.500

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XXIV. - Štev. 43 (1225)

Gorica - četrtek, 2. novembra 1972 - Trst

Posamezna številka L 80

Slovensko dušnopastirsko središče v Gorici

Nadžkofova spremna beseda

Ob skupni prizadevnosti, kako pospešiti rast in zorenje goriške Cerkve v vseh njenih izrazitostih, primerno upoštevajoč vse njene sestavine, sem poveril posebni paritetni komisiji nalogo, naj prouči življenjske pogoje in dejavnost slovenskih vernikov.

Zadevo je sprožil že nadškof msgr. Pangrazio, ki je predlagal, naj se ustanovi v Gorici posebna slovenska personalna župnija. Predlog ni prodril: najbrž ni še bil čas za to. Pobudo smo povzeli nekaj let kasneje.

Studijska komisija je zadevo ponovno preračevala, čemur je sledila široka razprava v Duhovniškem svetu. To pa je pripomoglo, da je zamisel postopoma zorela in da so se v odkritem in plodnem dialogu izkristalizirale temeljne vrednote, tako da je prišlo do odločitve izrednega dušnopastirskega pomena.

Nikomur ni prikrilo, da gre za hudo kočljivo zadevo, saj se v zamisli lahko odkrivajo kaj različne razsežnosti, ki nudijo priložnost za vse možne razlage, in vsaka od teh je vsaj na videz lahko upravičena. Nadškof pa je svojim duhovnikom odkrito povedal, da nosi v srcu edino željo, zagotoviti v mejah nadškofije primerno dušnopastirsko streežo vsem vernikom bodi italijanske bodi slovenske narodnosti, ki živijo kot narodnostna manjšina v samem mestu Gorica ali tudi na podeželju v narodnostno mešanih župnijah.

Skupna želja je bila, naj uresničitev zamisli poteka tako, da priznanje raznolikosti v škofijem občestvu ne bo v škodo enotnosti, pač pa da bo ovednotenje narodnostnih razlik celó okreplilo enotnost goriške krajevne Cerkve. Naravno je, da ima v takšni dinamiki sleherni posameznik in vsaka skupnost svoje mesto, spoštovanje, pravno priznanje; vsak posameznik in vsaka skupnost uživajo enake pravice. Zato pa morajo posamezniki in skupnosti nenehno rasti v soodgovornosti in zvesto spoštovati dolžnosti, ki jih imajo do celotnega občestva. Korist od tega pa bodo imele posamezne osebe, narodne skupnosti in kajpak sama blaginja celotnega občestva.

Kakor so ta načela veljavna na socialni ravni, prav enako so na cerkveni. Da pa bo moglo Slovensko pastoralno središče v Gorici doseči svoj namen, se bodo morali slovenski verniki odlikovati po pripravljenosti do odprtja, pa zmožnosti za koristen dialog, po zaupanju v učinkovitost dela in zlasti po ljubezni, ki naj bo gonilna sila v vseh odnosih, zlasti na verski ravni znotraj Cerkve in v razmerju do sveta.

Namen, ki ga zasleduje središče, je pastoralnega značaja: pospeševalo bo med Slovenci dejavnost liturgične, katehetske in vzgojne vsebine, in še posebej bratske ljubezni, s čimer bo najlepše prispevalo k rasti v veri ter v pastoralno dejavnost naše nadškofije.

Središče bo doseglo ta namen, če bo zavladalo bratsko razumevanje med duhovniki, ki delujejo v dušnem pastirstvu v mestu, in če se bodo slovenski verniki srečevali z vso iskrenostjo z občestvi in združenji, ki delujejo v mestnih župnijah, tako da bo med njimi vladala sloga in da se bodo skupno trudili za duhovni blagor in za izgradnjo enotne goriške krajevne Cerkve.

Vse naj preveva ista prizadevna skrb: v bratski povezavi si iščimo sredstev in poti, da dosežemo skupne krščanske cilje, zato pa odklanjamo, kar nas loči, krepi, kar nas druži na človeški in še bolj na verski ravni.

† PETER COCOLIN, nadškof

Ustanovni odlok št. 2026/72

Zvesta Gospodovemu naročilu: »Pojdite in učite vse narode!« (Mt 28, 19), se je Cerkev stalno trudila, da bi z evangelizacijo dosegla vsa ljudstva ter jih zedinila v eno samo božje ljudstvo. V tem vesoljnem nadnaravnem gledanju je zahtevala, ob polnem spoštovanju posameznih narodnih kultur, edinstvo v veri.

Drugi vatikanski cerkveni zbor je ta načela izrecno poudaril: »Cerkev, ki jo je Kristus poslal za to, da vsem ljudem in narodom odkrije in posreduje božjo ljubezen... se mora v vse te družbe vključiti zaradi istih razlogov, zaradi katerih se je Kristus s svojim učlovečenjem vključil v določene družbene in kulturne razmere ljudi, s katerimi je živel« (Ad gentes 10).

Pa še posebej, govoreč o narodnih manjšinah, v odloku o Pastirski službi škofov v Cerкви, naroča škofom: »Za vernike različnega jezika naj se poskrbi ali z duhovniki in župnijami istega jezika ali pa s škofovim vikarjem, ki dobro obvlada ta jezik in ima po potrebi tudi škofovsko posvečenje, ali pa tudi na kak drug primernejši način« (Christus Dominus, 23).

Upoštevajoč, da so v goriški nadškofiji narodnostno mešane župnije, v katerih živijo ob večini italijanskih ali slovenskih vernikov tudi narodne manjšine, je prav in pravično, da se poskrbi tudi za te manjšinske vernike. Duhovniški svet je skrbno proučil to zadevo in sprejel nekaj načel ter vodilnih smernic, po katerih naj se vsem vernikom nudi duhovna oskrba v materinem jeziku, in če le mogoče, po duhovnikih iste narodnosti. Zato je sklenil, naj se na začetku reševanja teh problemov osnuje v mestu Gorici posebno Slovensko dušnopastirsko središče. Določil je tudi ustrezne načine in pastoralne oblike.

Ker želim stvarno izvesti ta sklep, s pričujočim odlokom ustanavljam na področju goriškega mesta

SLOVENSKO DUŠNOPASTIRSKO SREDIŠČE

1. Za slovenske vernike v Gorici ustanavljam začasno — to je z možnostjo ustreznih izboljšav — in kanonično posebno »dušnopastirsko središče«, izrednega prava, s sedežem v cerkvi sv. Ivana in z lastnim dušnim pastirjem.

2. Ne glede na krajevni ustroj je Slovensko dušnopastirsko središče pravo »občestvo vere, bogoslužja in ljubezni«, določeno za vernike slovenskega jezika, živče po mestnih župnijah, ki ga je nadškof poveril duhovniku v dušnopastirsko oskrbo.

3. Dušni pastir, dasi nima krajevne jurisdikcije, je v posesti običajnih župnijskih pooblastil, z omejitvami, ki jih vsebuje ta odlok. Njegova vodstvena oblast je zatorej lastna in redna, tako da se more tudi naprej poverjati; in je osebna, ker se izvaja neposredno na osebe.

4. Dušnemu pastirju pomagajo sodelavci, ki imajo isto službo in

pooblastila kakor ostali kaplani.

5. Oblast dušnega pastirja je enakopravna oblasti mestnih krajevnih župnikov, tako da imajo slovenski verniki pravico obračati se v vseh svojih duhovnih potrebah ali h krajevnemu župniku ali k dušnemu pastirju pri Sv. Ivanu; ta pa, s svoje strani, lahko obiskuje slovenske družine v mestu v sporazumu s krajevnim župnikom.

6. Ko gre za krste, poroke, prva sv. obhajila, birme in pogrebe, ki se vršijo pri Sv. Ivanu, naj slovenski dušni pastir vsakokratno, če le mogoče vnaprej, obvesti pristojnega krajevnega župnika.

7. Krajevni župniki naj prislusnejo prošnji vernikov, pa tudi sami naj vprašajo, v katerem jeziku želijo prejeti zakramente in zakramentale; rade volje naj ugodijo izraženi želji ter naj izvršijo naprošena opravila ali sami, če znajo jezik, ali po drugem slovenskem duhovniku, sicer pa naj jih naslovijo na predstojnika Slovenskega dušnopastirskega središča.

8. Med dolžnostmi, ki jih ima dušni pastir, je tudi obveznost, da vodi župnijske knjige in da pošilja pristojnim krajevnim župnikom po en izvod vseh vpisov v župnijske knjige.

9. Duhovniki, ki so dodeljeni Slov. dušnopastirskemu središču, naj vršijo svojo pastirsko službo v povezavi in s sodelovanjem drugih slovenskih duhovnikov, zlasti tistih, ki so v dušnem pastirstvu po mestnih župnijah.

10. Poleg pastoralne oskrbe pri Sv. Ivanu naj se ohrani in še okrepi dosedanja dušnopastirska postrežba za slovenske vernike v stolnici, pri Sv. Ignaciju, na Placuti; nanovo naj se vpelje praznična sv. maša v cerkvi Marije Vnebovzete pri oo. kapucinih, kakor tudi drugod, kjer jo zahteva primerno število slovenskih vernikov.

11. Naj se zagotovi duhovna oskrba slovenskim vernikom po bolnišnicah in v ječah.

Gorica, 24. oktobra 1972

L. S.

† PETER COCOLIN, nadškof

Dr. RUDOLF KLINEC, kancler

Misli ob ustanovitvenem odloku

Po dolgih letih temeljitih razprav leži pred nami odlok, s katerim je goriški nadškof in metropolit msgr. Peter Cocolin ustanovil »Slovensko dušnopastirsko središče« v Gorici. Slovenskim vernikom v mestu je tako zagotovljeno vsestransko dušno pastirstvo v materinščini.

Odlok nam jasno prča o odločni nadškofovi volji, naj zavladava v škofijem občestvu, v »goriški Cerкви«, bratsko sožitje obeh narodnosti. Ni pa to zgolj nadškofova volja, temveč vse škofijske duhovščine, slovenske in italijanske. O dušnem pastirstvu med manjšinskimi verniki je potekala razprava ne samo na vrhu, v paritetni komisiji in v Duhovniškem svetu, temveč tudi na bazi, na conalnih srečanjih vseh duhovnikov, škofijskih in redovnih. Zato smemo upravičeno trditi, da je volja celotnega škofijskega občestva, naj se pri dušnem pastirstvu na Goriškem zvesto upoštevajo načela o narodni enakopravnosti, in še posebej dolžnost, da se vsakomur nudi duhovna oskrba v njegovem jeziku.

Radostno pozdravljamo ustanovitev tega središča v Gorici, a hkrati nas prevzema zavest težke odgovornosti, in celo strahu, ali bomo goriški Slovenci na višini nalog, ki nam jih zastavlja ustanovitev tako važne, a obenem tako krhke ustanove. Saj gre za ustanovo, ki ne bo imela nikakih zunanjih opornikov: ne ozemeljske stalnosti ne premoženjske trdnosti in celo ne ustreznih prostorov; ki se bo torej opirala le na versko gorečnost, na narodno zavednost in na neizčrpno plemenitost slovenskih src.

Nadžkofov odlok, ali bolje, ustanovitev slovenskega pastoralnega središča v Gorici je naravnost zgodovinske važnosti za slovensko skupnost na Goriškem, za goriško nadškofijo in za odmev v svetu.

Je predvsem obstojnega pomena za goriške Slovence in posebej za njihovo vernost. Gre za novo obliko dušnega pastirstva, za vključitev vseh naših ljudi v zvesto in dejavno versko občestvo, za pristno versko doživljanje in udejstvovanje. Je pa tudi pomembne važnosti za vso goriško nadškofijo, ki bo budno pazila na razvoj in na duhovno koristnost te poskusne oblike dušnega pastirstva, gre za novost, za prvi primer v škofiji nekake personalne ali osebne župnije.

Goriški Slovenci smo resnični privilegijanci: dana nam je prednost, da si zgradimo cerkveno ustanovo novega tipa, slinečo na verskem prepričanju in dobri volji vernikov, ki pa bo najbrž postala v prihodnosti redna dušnopastirska oblika.

Odkazana nam je častna vloga, da si zgradimo duhovno občestvo pilotnega pomena, živ primer, vzor, po katerem naj se ustanavljajo v škofiji podobna župnijska občestva.

Besedilo odloka ni nobeno nagrmadenje pravnih izrazov in pravnih norm, bolj ali manj razumljivih, pač pa utrip ljubečega srca, slavospev krščanski pravičnosti in ljubezni. Veličina odloka je v njegovi idejni razsežnosti in načelni odprtosti, ki daleč presega ustanovo samo: saj konkretno uveljavlja krščanska načela o mirnem sožitju med narodi, o narodni enakopravnosti, o materinstvu Cerkve do vseh narodov.

V slovenskem pastoralnem središču v Gorici ne glejmo neko »zakoličenje« goriških Slovencev ali nekakšno »narodno-obrambno« ustanovo, pač pa zares vseškofijsko cerkveno ustanovo, namenjeno slovenskim vernikom, da si zgradijo svojim narodnim izročilom, svojemu verskemu čustvovanju in svoji kulturi primerno duhovno občestvo, vključeno v enotnost goriške krajevne Cerkve.

Vsakomur, ki je tekla zibelka v slovenski hiši in ki mu je rodna mati spregovorila prve besede nežnosti v slovenski govorici, bi rad zaklical: »Brat, sestra! Kako te je ljubil mati, ki te je rodila in vzgojila. A še bolj te je ljubil Bog, ki se je zate daroval na križu. Ali bi ne hotel, v počastitev te dvojne ljubezni, materine in božje, rasti v zvestobi svojemu ljudstvu in svojemu Bogu? Glej, dana ti je zlata priložnost: vključi se v Slovensko dušnopastirsko središče v Gorici!«

Dr. Rudolf Klinec

Pet kardinalov v Auschwitzu

V zloglasnem nacističnem taborišču v Auschwitzu, v katerem so nacisti umorili med zadnjo vojno 4 milijone jetnikov, se je zbralo v nedeljo 15. oktobra 100.000 Poljakov, da proslavijo prvo obletnico proglasitve poljskega frančiškana Maksimilijana Kolbeja blaženim. Navzoč je bil tudi 70-letni Frank Gajovniczek, ki mu je blaženi Kolbe rešil življenje s tem, da se je dal namesto njega zapreti v bunker smrti. Z njim so bili tudi mnogi bivši jetniki taborišča, nekateri oblečeni v jetniške obleke sive barve z belimi črtami.

Slovesnosti se je udeležilo kar pet kardinalov, ki so opravili sv. mašo v somasnevanju. Ti kardinali so bili John Krol, poljskega porekla, nadškof v Filadelfiji (ZDA), John Wright, škof iz Pittsburgha (ZDA), italijanski kardinal Paolo Bertolli ter dva poljska kardinala Stefan Wyszyński in Karol Wojtyła.

Papeževa beseda za misijonsko nedeljo

Na misijonsko nedeljo je sv. oče z izredno toplimi besedami pozdravil vse misijonarje po svetu. Pohvalil je njihov idealizem, ko za ceno velikih osebnih odpuved prinašajo Kristusov evangelij vsem narodom po svetu. Končno je povabil vse prisotne, naj podprejo delo misijonarjev.

Ruski patriarh v Beogradu

Od 12. do 19. oktobra je bil v Jugoslaviji na obisku novi ruski patriarh Pimen. V Beograd je prispel s posebnim ruskim letalom in številnim spremstvom. Obiskal je razne kraje v Srbiji in se srečal z mnogimi osebnostmi. V Beogradu se je srečal tudi z apostolskim nuncijem Marijem Cagno. Iz Beograda se je patriarh odpeljal v Atene, na povratku pa se je ustavil v Romuniji.

Cerkve sv. Ivana v Gorici, sedež slov. dušnopastirskega središča v goriškem mestu

Koroška škofijska sinoda

Za 26., 27. in 28. oktober je bilo napovedano tretje in zadnje zasedanje koroške škofijske sinode v Celovcu. Po dolgih pripravah, ki so segle v vse župnije in zainteresirale večje število koroških vernikov, bi morali na tem zasedanju nemški in slovenski sinodalci (duhovniki in laiki) sprejeti še zadnje ukrepe za prenovitev, pomladitev in okrepitev verskega in cerkvenega življenja na Koroškem.

Na programu je bilo kar 17 predlog; med temi nekaj zelo važnih. Tako na primer: škofijski pastoralni svet, sodelovanje verskih skupnosti, verouk na višjih šolah, skrb za mladino, delo za mir, medžupniško sodelovanje, cerkvene službe, človek v službi Cerkev, misijoni, ekumensko zanimanje, skrb za turiste. Vsem se je pa zdela zelo važna, če ne celo najvažnejša, razprava o sožitju in sodelovanju med slovenskimi in nemškimi katoliki na Koroškem.

Delo tretjega sinodalnega zasedanja se je začelo v zelo težkem in nejasnem razpoloženju — in celo v strahu — zaradi že vsem znane gonje proti slovenskim napisom, ki je tako bridko odjeknila med slovenskim prebivalstvom na Koroškem. Cutiti je bilo napeto ozračje in sinodalci ter gostje smo se zaskrbljivo vpraševali, ali bo razprava o sožitju sploh mogoča. Tega so se posebno bali slovenski sinodalci ali sodelavci na sinodi, ki so za dober uspeh sinode precej žrtvovali. Ali naj pade sedaj v vodo vse z velikim trudom opravljeno delo? In to prav v trenutku, ko mora Cerkev reči svojo jasno in odkrito besedo? Ali sedaj ali nikoli več!

V nemških vrstah sinodalov tudi ni manjkala zaskrbljenost in slišali so se predlogi, naj se razprava odloži in naj o morebitnih predlogih in ukrepih razpravlja kak drug forum, ki ne bo tako izpo-

stavljen javni sodbi kakor prav sinoda. Tako se ne bo v javnosti prav v tem trenutku ustvarjalo nezaželeno razpoloženje in nov odpor.

A zmagala je pamet; zmagala je ljubezen, ki vse povezuje; vsi smo bili prepričani, da so zmagale predvsem molitve in dolgoletne žrtve. Po skoraj osemurni odkriti, jasni in včasih tudi ostrbi debati je bila predloga o krščanskem sožitju in sodelovanju med nemškimi in slovenskimi katoliki sprejeta. In to s tako vidnim zadoščenjem, da so takoj po zaključeni debati kar v dvorani zapeli zahvalno pesem.

K stvari sami se bomo še povrnili. Vsekakor pa čestitamo koroškimi katoliki, da so dosegli tak uspeh. Pokazali so svojo resnost in pripravljenost. Zato upamo, da bo ta prvi korak prinesel še novih uspehov. Čaka pa jih še veliko dela in truda za doseg prave in temeljite prenove koroške Cerkev.

Iskreno želimo tudi mi, da bi se izpolnile želje, ki jih je pri sinodi v slovenskem jeziku izrazil prof. Valentin Inzko: »V več kot eno leto in pol trajajočem delu smo si prizadevali, da izdelamo načela za sožitje obeh narodov v deželi. Naša zgodovina je polna razočaranj in ponižanj, ponosni pa smo ob tej ugotovitvi vendar na duhovno in kulturno raven, ki jo je dosegel v zgodovini slovenski narod. Kot v Avstriji živeči manjšini nam je od božje Previdnosti naložena naloga, da se kot narodnostna skupina ohranimo in da se trudimo za človečanski odnos do naroda sosedov. Večini pa je določena dolžnost, da nas prizna kot enakovredne in enakopravne deželane skupne koroške domovine. Pot, ki jo naj hodimo v vsakdanjem življenju kot kristjani, more biti le skupna.

Dr. Lojze Škerl

Še en zakonski predlog dr. Štöke

17. oktobra letos je deželni svetovalec Slovenske skupnosti dr. Drago Štöka vložil v proučitev in odobritev deželnemu svetu zakonski osnutek, ki predvideva deželne prispevke za stroške, ki jih imajo javne ustanove v narodnostno mešanih krajih.

V uvodnem poročilu svojega zakonskega osnutka pravi naš deželni svetovalec, da je po končani vojni že rimska vlada zagotovila svobodno uporabo materinega jezika v odnosih s politično, upravno in sodno oblastjo.

Od te zagotovitve do danes je preteklo mnogo let; medtem smo dobili deželno avtonomijo prav zaradi prisotnosti slovenske narodnostne skupnosti v njenih mejah, je poudaril Štöka, toda še danes je 6 člen državne ustave ter 3. člen deželne statuta le programatičnega značaja.

In vendar vsebujeta ta dva člena zelo pomembni normi. V duhu vsebine teh dveh členov je deželni svetovalec dr. Štöka predložil omenjeni zakonski osnutek, da bi tako vsaj delno šli v smer enakopravnosti slov. narodnostne skupnosti.

Jasno pa je, da ne bomo Slovenci odnehali, dokler ne bomo po zgledu Južnih Tirolcev prišli v parlamentu do izglasovanja zakona, ki bi nas popolnoma zaščitil v naših bistvenih vprašanjih, je dejal dr. Štöka. Dotlej pa mora slovenska narodnostna skupnost v pokrajinah Trst, Gorica in Videm imeti dvojezične table, dvojezične napise, žige in vso toponomastično ureditev torej tudi v slovenskem jeziku, in to ne samo v krajih, kjer je slovenska narodnostna skupnost močna, ampak tudi v tistih krajih, kjer ji je bil razvoj preprečen zaradi zgodovinskih okoliščin, kot se je to dogajalo in se še dogaja z beneškimi Slovenci. Zagotoviti je treba vsem Slovincem možnost uporabe svojega jezika v odnosih z javnostjo in oblastjo, je zaključil svoje poročilo predstavnik liste Slovenske skupnosti.

Zakonski osnutek sestavljajo trije členi, ki se glasijo takole:

Clen 1. Deželna uprava daje primerne prispevke javnim ustanovam, ki imajo stroške za žigi, vestniki, napisi, občestni tablam in drugim napisom v slovenskem jeziku; prav tako prispeva za vzdrževanje otroških vrtcev in obveznih šol. Dežela bo dala prispevke za prevajalce in tolmače v narodnostno mešanih občinah dežele Furlanija-Juljska krajina.

Clen 2. Deželna uprava nosi bremena stroškov, ki jih imajo javne ustanove, dokler ne bo v vseh javnih uradih narodnostno mešanih občin, ki imajo neposre-

den stik z občinstvom, zajamčena prisotnost uradnikov in funkcionarjev s polnim znanjem slovenskega jezika.

Clen 3. Stroški, ki izvirajo iz gornjih dveh členov, bodo kriti s posebnim nakazilom v deželnem proračunu za prihodnje in vsa naslednja leta.

S TRŽAŠKEGA

Natečaj za izvirna dramska dela v slov. jeziku ali prim. narečju

Prosvetno društvo Tabor z Opčin razpisuje natečaj za izvirna dramska dela v slovenskem jeziku ali primorskem narečju. Za natečaj velja naslednji pravilnik:

1. Predložena dela morajo biti napisana v slovenskem jeziku ali primorskem narečju, izvirna, neobjavljena in neizvedena.

2. Udeleženci natečaja morajo poslati tri izvode dela, jasno in čitljivo matipkane, označene z geslom ali psevdonimom, brez kakršnega koli znamenja, po katerem bi se moglo spoznati avtorja. Geslo ali psevdonim mora biti natipkan tudi na posebni kuverti, v kateri naj bo list s podatki o avtorju in njegovem bivališču.

3. Če bi se kak avtor udeležil natečaja z več deli, mora biti vsako delo označeno z različnim geslom ali psevdonimom in odposlano kot samostojna pošiljka. Odposlani teksti udeležencem natečaja ne bodo vrnjeni.

4. Predložena dela bo ocenila in nagrade dodelila posebna petčlanska komisija, ki jo bo imenovalo prosvetno društvo Tabor. Imena članov komisije bodo objavljena v zamejskem primorskem tisku.

5. Za natečaj so določene naslednje nagrade: a) umetniško delo znanega slikarja; b) izbor slovenskih klasikov; c) abnoma za gledališko sezono 1973-74.

6. Za nagrajena dela si društvo pridružuje pravico, da jih predvaja v skladu s svojimi programskimi potrebami in lahko vključi v svoje sporede tudi tista dela, ki jih komisija posebej priporoči.

PD Tabor si pridružuje pravico, da sme zahtevati od avtorjev nagrajenih ali priporočenih del vse tiste spremembe, ki bi se po njegovem neprizivnem mnenju zdele potrebne za odsko izvedbo.

Vse informacije je dobiti pri Luciji Hrovatin, Opčine, ul. Ginepri 5, tel. 21-1161. Njej je treba tudi poslati natečajna dela s priporočeno pošto do 31. januarja 1973.

Dokument o vojaških služnostih

Zborovanja o vojaških služnostih, ki je bilo 21. oktobra na goriškem gradu in o katerem smo poročali v prejšnji številki, se je udeležila tudi predstavnica Slovenske demokratske zveze v goriškem pokrajinskem svetu Marija Ferletičeva, čeprav niso pokrajinski svetovalci prejeli uradnega vabila. Pred zaključkom zborovanja je utegnila izročiti deželnemu predsedniku Berzantiju dokument, ki je bil po izjavah samega predsednika vključen v akte zborovanja. Dokument pravi sledeče:

G. predsednik!

Kot pokrajinska svetovalka Slovenske demokratske zveze, izvoljena v glavnem od Slovencev, bivajočih v občinah, ki so hudo obremenjene z vojaškimi služnostmi, ne morem mimo tega zborovanja, ne da bi spregovorila nekaj besed.

Ninam namena, da bi se zadržala pri izvajanjih odbornika Nerea Stopperja in drugih, ki so nastopili pred menoj. Pač pa bi rada ob tej priložnosti izrazila v imenu vseh državljanov slovenskega jezika, še posebej pa tistih, ki živijo na področjih, obremenjenih z vojaškimi služnostmi, željo, da bi bil ta žgoči problem čimprej povoljno rešen.

Deželni odbornik Nereo Stopper je v svojem govoru o vojaških služnostih med drugim dejal, da jih je treba upoštevati, saj gre za obrambo države kot to določa njena ustava. Mi vsi se tega zavedamo, ne smemo pa pozabiti, da ne pozna italijanska ustava samo dolžnosti, ampak jamči svojim državljanom tudi določene pravice. Mislim pri tem zlasti na člene 3, 6 in 44 italijanske ustave, ne da bi pri tem pozabila tudi na člen 3 deželne statuta, ki je bil odobren z ustavnim zakonom št. 1 z dne 31. januarja 1963.

Večina občin, kjer prebivajo italijanski državljanji slovenskega jezika, se nahaja v gorskem območju in jim gre zato pravica do posebnih deželnih in državnih prispevkov. Tem že obstoječim težavam gorskega področja pa se pridružujejo še vojaške služnosti, ki zadevajo večji del ozemlja, kjer živijo Slovenci in delajo polojaj še bolj kritičen.

Obzavezanost in omejitve, ki izhajajo iz vojaških služnosti, imajo velik vpliv na gospodarske in urbanistične programe, saj prihaja zaradi vojaških služnosti do pogostnih razlastitev, ki ustvarjajo preplah med slovenskim prebivalstvom. Ne čuti se varno in zaščiten, stalno je v nevarnosti za svoj obstoj. To ga sili k mučni samoobrambi, kar seveda ruši iz dneva v dan temelje mirnega sožitja.

Te svoje misli zaključujem z željo, da bi se imela pri reševanju problema vojaških služnosti vedno pred očmi prisotnosti slovenske manjšine in njenih pravic kot je to zajamčeno z načeli italijanske ustave.

Kar pa najbolj Slovenci želimo, je to, da bi vojaške služnosti sploh za vedno izginile, da bi med vsemi narodi zavladalo mirno sožitje in da bi lahko vsi skupaj zapeli z našim pesnikom Francetom Prešernom: »Živě naj vsi narodi, / ki hrepene dočakat dan, / da koder sonce hodi, / prepri iz sveta bo pregnan, / da rojak, / prost bo vsak, / ne vrag, le sosed bo mejak.«

Vprašujete Odgovarjamo

Rad bi vedel za ime

V zvezi s polemiko o duhovniški obleki je prejelo uredništvo našega lista še eno pismo, ki ga je napisal in podpisal Anton Zagar iz Gorice. V svojem pismu pravi dopisnik tudi sledeče: »Moje mnenje je, da se skoraj res ne splača govoriti ne pisati o duhovniški obleki, ko imamo toliko drugih važnejših problemov, ki bi jih morali rešiti.« Tudi mi soglašamo s to ugotovitvijo. Zato tudi pisma g. Zagarja ne objavljamo, saj ne pove nič bistveno novega poleg tega, kar je bilo že povedanega.

Svoje pismo zaključuje naš dopisnik s tole mislijo: »Ne vem, zakaj se bojita, namreč oba duhovnika, ki sta odgovorila Jelinčičevi v Katoliškem glasu, povedati, kdo sta, ko pa sta stoo odstotno prepričana, da imata samo onadva prav, kar se tiče duhovniške in redovniške obleke.« G. Zagarju lahko ugodim, kar se mene tiče, in povem, da »duhovnik goriške škofije«, ki je napisal in podpisal en članek v Katoliškem glasu, je podpisani, ki svojih članov v omenjenem listu velikokrat ne podpisuje s svojim pravim imenom, kar je znana stvar.

KAZIMIR HUMAR
stolni vikar v Gorici

BESEDE ŽIVLJENJA

KOLIKO SMO EVANGELJSKI?

»...eden je vaš vodnik, Kristus. Kdor je največji med vami, bodi strežnik« (Mt 23, 11).

Tako verniki kot duhovniki smo bili včasih — morda še danes — zelo malo evangeljski in vse preveč klerikalski.

Drugi vatikanski cerkveni zbor je bil — tako pravimo — koncil laikov.

Toda kje so ti laiki?

Kaj je npr. z župnijskimi sveti?

Kje se zatika z njimi?

Morda tam, kjer smo duhovniki še preveč edini »učenci, »očetje«, vodniki?

Tudi laiki imajo Sv. Duha, karizme in odgovornosti! Ali pa nasprotno tam, kjer nihče noče biti »strežnik« in zato župnijski sveti — le svetujejo.

Evangelij pa pravi: »Vi vsi ste bratje!«, torej soodgovorni v službi, v delu in vodstvu.

I. Z.

Jugoslavija v znamenju čistk

Jugoslovansko komunistično partijo je zajel nov val čistk, ki je to pot posegel v same partijske vrhove. Potem ko je pretekli teden Tito okrcal vodstvo srbske komunistične stranke, češ da je bila premalobudna ob raznih pojavih nacionalizma, gospodarskega bogatenja posameznikov in vdora malomeščanskega mišljenja v partijske vrste, sta odstopila predsednik centralnega komiteja komunistične partije Marko Nikežić, do leta 1968 jugoslovanski zunanji minister. Ostavko je podal tudi njegov naslednik, sedanjí zunanji minister Mirko Tepavac.

Odstopila sta tudi tajnika centralnih odborov partije v Srbiji in Makedoniji Latinka Perović in Slavko Miloslavski; na vrsto pa je prišla to pot tudi Slovenija. Predsednik izvršnega odbora slovenske komunistične partije Franc Popit, ki velja za komunista ostre linije je, gotovo na namig iz Beograda, že pred tednom dni sprožil gonjo zoper dosedanjšega predsednika slovenskega izvršnega sveta (vlade) Staneta Kavčiča. Obtožil ga je, da je omogočil dostop do oblasti tehnokratom (gospodarskim strokovnjakom) in protisocialističnim krogom, s čemer se je oslabil duh enotnosti v slovenski komunistični partiji.

Stanetu Kavčiču ni po tej obtožbi preostalo drugega kot odstopiti. Z njim sta odstopila tudi predsednik gospodarske zbornice v Sloveniji Leopold Krese in predsednik slovenskih sindikatov Tone Kropušek. Stane Kavčič je svoj odstop utemeljil z besedami, da noče, da bi se »tehnokratske skupine skrivale za njegovo ime in da želi s svojim odstopom prispevati k enotnosti Zveze komunistov v Sloveniji.«

Vsi ti odstopi naj bi vrtili komunistični partiji udarnost, ki jo je zadnja leta vedno bolj izgubljala. »Komunistična partija — je dejal Tito — mora spet prevzeti vodilno vlogo na vseh področjih javnega življenja.« Da bi se to čimprej zgodilo, je Tito zadnji ponedeljek sklical na Brionih velik posvet predsedstva Zveze komunistov Jugoslavije. Očividno je, da hoče Tito dati partiji večjo moč pri vodenju gospodarstva, obenem pa tudi zmanjšati vpliv Cerkev na javno življenje.

Z zvezci s tem je značilna gonja, ki jo je čutili zadnje čase s strani vodstva komunistične partije Hrvatske zoper nadškofa dr. Kuharića in zoper pisanje verskega lista »Glas koncila«. Zadnjo številko je sodna oblast celo dala zapleniti. V Sloveniji pa je Kavčičev odstop vznemiril zlasti gospodarske kroge. Ljudje trumoma dvigajo svoje prihranke iz denarnih zavodov, ker pričakujejo po teh dogodkih za mesec december novo razvrednotenje dinarja.

Besede niso dovolj

Potem ko so nemški skrajnejši odstranili na Južnem Koroškem, to je v tistem delu Koroške, kjer živijo Slovenci, vse slovenske napise, se je v deželo vrnil navidezen mir, mir, ki mu je botrovalo nasilje in ki so ga oblasti brez kakšnih posebnih ukrepov mirno sprejele. V modo je prišla fraza, da je treba nasilje premagati s prepričevanjem prebivalstva. Kdor pozna nemške fanatike, ki so v veliki večini zrastle v ponemčenih slovenskih družinah, pa ve, da bo taka taktika samo

vzpodbudila nemške nasilneže k novemu divjanju. Celo napadalec dr. Dumpelnika, ki je še vedno v bolnišnici, se nahaja na svobodi. K temu ne moremo reči drugega kot da uprizarjajo avstrijske oblasti na Koroškem burko posebne vrste. Mednarodna javnost naj dobi vtis, da odgovorne oblasti nasilje obsojajo, domačini pa naj imajo občutek, da vlada proti skrajnežem ne misli nastopiti.

Tudi predsednik avstrijske vlade, dr. Bruno Kreisky, ki se je v soboto 28. oktobra udeležil velikega zborovanja socialistične stranke v Celovcu in na njem tudi govoril, je le bolj modroval kot pa kaj določenega napovedal.

Podrobno je razložil, kaj bi se lahko zgodilo, če Avstrija ne bo izpolnjevala državne pogodbe. Vsaka od držav, med njimi tudi Jugoslavija, ki so pri tej pogodbi sodelovale in jo soddpisale, lahko zahteva ob njenem neizpolnjevanju diplomatske korake. In ali res mislite, je postavil dr. Kreisky vprašanje, da bodo te države ostale na stališču, da lahko Avstrija dela, kar hoče?

V zadnjih letih, je še dejal Kreisky, so se odnosi med Avstrijo in Jugoslavijo tako zboljšali, da nas je Jugoslavija podprla pri naših prizadevanjih za rešitev južnotirolskega vprašanja. Zato ne bom dovolil cestnim razgrajajem, vsaj dokler bom jaz kancler, da rušijo te dobre sosedske odnose, ker vem, kaj se je zgodilo v preteklosti in bi želel to našim ljudem prihraniti za v bodoče.

Kreisky je še napovedal za prihodnje dni informativno srečanje s 36 župani vseh tistih občin, kjer so upravičeni dvojezični napisi. Resnim nasprotnikom teh napisov je predlagal, naj obiščejo kako tistih držav, kjer ti napisi že obstajajo in se sami prepričajo, kako se drugod rešuje to vprašanje. Dvojezični napisi na Koroškem pa naj bi bili opremljeni s koroškimi deželnimi barvami, kar naj bi pričalo, da pripadajo ti kraji avstrijski republiki, zaradi česar bi jih bilo veliko teže odstraniti.

Ob koncu je dr. Kreisky opomnil skrajneže na Koroškem, da hoče avstrijska osrednja vlada na vsak način Avstriji ohraniti njen ugled v svetu. Nekega dne, je dejal, in ta dan ni več daleč, bomo temu naredili konec.

Cerkveni davek v Avstriji

V Avstriji imajo cerkveni davek, katerega so dolžni plačevati vsi katoliki, prav tako pa tudi pripadniki drugih priznanih verskih skupnosti. Iz teh dohodkov krije Cerkev izdatke za vzdrževanje duhovnikov in ostalega osebja, ki je v cerkveni službi, ter vzdrževanje cerkvenih ustanov in stavb.

Iz skupnega poročila vseh škofijskih finančnih zbornic v Avstriji je mogoče povzeti, da plača vsak katoliški Avstrijec za kat. Cerkev 121,10 šilingov (tj. okrog 3.000 lir). Vseh katolicanov je v Avstriji 6 milijonov 818.346, od katerih je lansko leto bilo po cerkvenem davku plačanega 800 milijonov 299.275,28 šilingov. Razume se, da otroci in ljudje brez zasluzka niso nič plačali; resničnih davkoplačevalcev je bilo lani 3.074.172 katolicanov. Če bi računali samo te, bi prišlo na enega 266,67 šilingov (tj. 6.700 lir).

Stari rokopis

Takole nam piše zvesta naročnica: »V "Mladiki" iz leta 1921, str. 304 je izšla zgodba "Stari rokopis", ki jo je spisal goriški duhovnik in župnik v Kanalu Venceslav Bele. Pri branju te pretresljive zgodbe so mi prišli v spomin vsi članki o duhovnikih in duhovniških poklicih v Katoliškem glasu letos (tudi zadnji — po mojem nepotrebnosti — o duhovski obleki, saj se duhovnik ne spoštuje zaradi obleke, pač pa zaradi svojega poklica). Pri tem razmišljanju sem začutila potrebo, da zgodbo pretipkam in vam jo pošljem. Morda je prav za bližajoče se praznike Vseh svetih in vernih duš zelo primerna.«

V stari arhivni sobi je dišalo po pesni in preperlem papirju; sonce je motno sijalo skozi zamrežena okna, dve, tri muhe so brnele pod stropom svojo monotono pesem. Sedel sem v starem, do žime oguljenem naslanjaču in bral iz drobne knjižice, ki je bila popisana s tresočo in bledečno pisavo.

»... Na današnje jutro mislim. Vse vedro in sveže se je zdramilo iz sna in smehtljalo preko polja, travnikov, po vasi, po dolini. Pluli so z gore v dolino, iz doline v goro valovi jarke luči, valovi svežega zraka. Oči so bile žejne luči, pljuča so bila željna zraka; a žgala je luč v oči in rezal zrak v pljuči... V dolini je zakipelo in zavrelo življenje in srce je zahrepenelo po njem. To neodoljivo hrepenenje, ta neutoljiva slava, je kakor razpaljena strast, ki razjeda srce in muči dušo. Čim bližja je smrt, tem ljubše mi je življenje. Čim večja je gotovost, tem večji je strah, ki se izpreminja že v blazno grozo.

Meditiram, pa je v meditaciji več groze kot tolažbe.

Molim, če je to molitev — brez utehe. »Gospod, čemu si mi naložil poleg vsega telesnega še to neznožno duševno trpljenje? Moram umreti in želim živeti! Zakaj, o Gospod. Ako mora biti, daj, da bi bilo brez strahu in groze, brez malodušnosti!«

Sveže in vedro jutro je bilo polno mladosti: žarki, sončni dan, poln življenja. In sedaj je noč! Okna so širom odprta, da pluje zrak s polnimi valovi v sobo, prsa pa sopejo, hropejo, lovijo zraka, kašljajo, lajajo.

Roka je trudna, še bolj trudna je duša. »Moj Bog! Moj Bog!« »Ne živi! Samo ne umreti! Ne hrepenim po tistem šumnem življenju, polnem glasnega smeha in razuzdanega veselja; ne po življenju uživanja, ampak po življenju dela. Saj sem se hotel odtrgati od sveta in se vsega Tebi darovati. Ti pa si me zavrgel; preklel si me, predno si me sprejel.

Zakaj, o Gospod! Zakaj si me obsodil na smrt, ko sem hotel Tebi posvetiti življenje? Ali ni to prehuda kazen? Ali ni to preklestvo? Morda me je samo zaradi tega tako groza smrti; zato hrepenim po življenju.«

»Noč brez spanja, polna mučnega polsna, polna slutenj, bojazni, halucinacij, opolznega, mrzlega potu, vtelga kašljanja v črno temo, v gluhoti noči, kakor v žrelo zverine, prežeče pošasti... Kljuje v pljuči, kljuje v srcu, duša medli v grozoti teme. Zrak! Življenja! Luči!«

»Moj Bog! Moj Bog! Vlij vsaj v srce miru, daj duši pokoja, zaduši to hrepenenje po življenju, preženi ta grozotni strah pred smrtjo!«

Tihota polna glasne groze.

Samota, polna nevidnih strahov.

»Ti, o Gospod, si me preklel, ker me nisi sprejel, in življenje me je preklelo, ker me je tako zgodaj obsodilo na smrt.

Ali je to preklestvo moj strah in moje trpljenje; ali je ves moj strah samo nemožata malodušnost?

Ali je moj strah porojen iz hrepenenja, da bi smel Tebi služiti, ali iz hrepenenja, da bi smel na svetu živeti. Ali je moje trpljenje samo Tvoje preklestvo, ali preklestvo življenja?«

Ni dovolj blaznega strahu pred smrtjo in boleznega hrepenenja po življenju; ni dovolj tega trpljenja; treba je še novega, podvojenega trpljenja, dvoma.

Dvom: ali me je Gospod zavrgel, ali samo življenje?

In dvom nad samim seboj: ali je zaradi Gospoda, ali je zaradi samega golega življenja ves moj strah in vse moje hrepenenje; li ljubim življenje zaradi Gospoda, ali ga ljubim zaradi samega sebe?

Kdo mi je več: On ali jaz?

Ko bi mogel pogledati svoji duši prav do dna, v njene najbolj bajne globine in v najbolj skrite gube svojega srca.

»Gospod, samo Ti me poznaš vsega in popolnoma, samo Ti veš, kaj in kakšen sem. Ali je vse tisto v meni samo nizkotala malodušnost ali sveti strah? Pošlji mi znamenje, o Gospod, da me rešiš straha in dvoma, groze in obupa!«

Škof je na oddihu in me obišče. Kakor pride iz kremenca svetla iskra, tako je ukresala iz mojega trpljenja ta vest jasno misel. Pred njega stopim z veliko besedo in predržno prošnjo. Ali mi jo odbiže kot blazneža, ali me usliši. Če se res izpolni na smrt obsojenemu vsaka prošnja, se mora tudi moja izpolniti.

Njegov odgovor mi bo od Gospoda poslan znamenje, da bom vedel, ali me je hotel samo preizkusiti, če sem vreden in me še v zadnjem hipu pusti čez prag svojega svetišča, ali me je pa popolnoma zavrgel kot nevrédnega in me le zato pustil prav do svojega praga, da dodobra spoznam vso svojo nevrédnost in toliko bolj bridko čutim svojo zavrnjenost in svoje preklestvo.

Vse moje misli so se zakoreninile v eno samo smer: »Gospod, pošlji znamenje, da bom vedel, ali sem nevréd ali nesposoben! Tik pred svojim pragom me sprejmi, ali pa me zavrzl v zadnjem trenutku.«

Znamenja čakam! Gotovosti čakam! »Bog, Ti veš, da moja mladost ni bila mladost angela ali svetnika, ampak samo mladost človeka, ki se je pa prostovoljno obrnil z vsem srcem k Tebi, da bi ga Ti sprejel. In omagal sem na potu življenja; tik pred pragom Tvojega svetišča so se zlomile moje telesne moči, predno sem mogel, predno sem smel stopiti vanje. Zakaj tako, o Gospod?«

Znamenja čakam: ali je Gospod bolj strog in pravičen, ali je bolj dobrotljiv in usmiljen.

(Konec prihodnjič)

Država je eno, ideologija pa drugo

Beograjski časopisi so pred nedavnim tudi pravoslavno Cerkev označili kot velikega sovražnika države; nekateri pravoslavni škofje so se namreč nepovoljno izrazili o pritisku brezbožnih šolskih oblastni na vzgojo mladine. Pravoslavni cerkveni list »Pravoslavje« zavrača obtožbe protidržavnega delovanja Cerkev, kajti kritika komunistične ideologije še daleč ne pomeni sovražnosti do države.

iger. Sprejem je bil nadvse preprost in prirčen. Kneginja je nosila avstrijsko narodno nošo (dirldn), ki je njeno umirjeno lepoto in očarljivost še bolj podčrtala. Visoke goste so sprejeli z godbo, na vratih samostana pa jih je pozdravil samostanski opat.

V ADMONTU

Po tem doživljanju smo nadaljevali pot do Admonta. Vreme se je sprevrglo v dež. Pa smo to vdano sprejeli, saj smo imeli do tedaj ves čas lepe dneve. V admontski samostanski cerkvi smo imeli nato večerno sv. mašo. Naslednje jutro je bilo treba zgodaj vstati, če smo si hoteli po maši ogledati vse zanimivosti tega velikanskega samostana.

Zemljišče za samostan je darovala koroška kneginja sv. Hema, samostan pa je ustanovil Geparid iz Salzburga leta 1074. Samostanski vrst nas je presenetili. Tako bogatih nasadov najrazličnejših vrst rož nismo še videli. Mimo vse te rožnate lepote smo stopili v mogočno poslopje, kjer je gimnazija za 150 dijakov, velika knjižnica in bogat narodoslovni muzej.

Bila je polna dobrih del

V Klancu pri Gorjanskem na Krasu je 27. oktobra umrla v 92. letu starosti Marija Terčon. Stirinajst dni prej si je pri padcu zlomila nogo, kar je potem povzročilo njeno smrt.

Kljub tegobam življenja je ostala do pozne starosti vedrega duha. Že v prvi svetovni vojni je izgubila dobrega moža. S štirimi majhnimi otroki se je vrnila iz begunstva na opustošeni dom. Pa se ni ustrašila razdejavanja. Porušeni dom je obnovila z izredno žilavostjo.

Pri tem pa ni zanemarjala duhovne vzgoje. Družino je posvetila Srcu Jezusovemu, vedno praznovala prve petke in v krščanskem duhu je vzgojila svoje otroke. Ob nedeljah je prišla k maši toliko prej, da je lahko zmolila rožni venec. Ko že ni mogla več v oddaljeno cerkev, je cerkveno leto spremljala s prebiranjem nabožnih knjig, z molitvijo in s prejemanjem svetih zakramentov na domu.

Osebnost zelo kromna in varčna je rada podprla farno cerkev, misijone in katoliški tisk. Vsi berači so bili v njeni hiši gostoljubno sprejeti. Doživela je tudi smrt v družini (sin Danijel, ki je bil njena glavna opora, je umrl v nacističnem taborišču blizu Kölna v Zah. Nemčiji), marsikatero nesrečo, slabo letino in bolezen, a vse je znala vdano prenesti, pa še druge je pri tem tolažila.

Velika udeležba pri pogrebu je spricala, kako zelo je bila spoštovana in priljubljena. Med pogrebno sv. mašo je njej v spomin spregovoril dekan iz Komna g. F. Krapež, moški oktet iz Dornberka pa ji je v cerkvi in na pokopališču zapel žalostinke v slovo. Sorodnikom, zlasti hčerkama Zofiji in Marici, ki živita na Tržaškem, izrekamo iskreno sožalje.

Jože Cotar

Dijaška skupščina

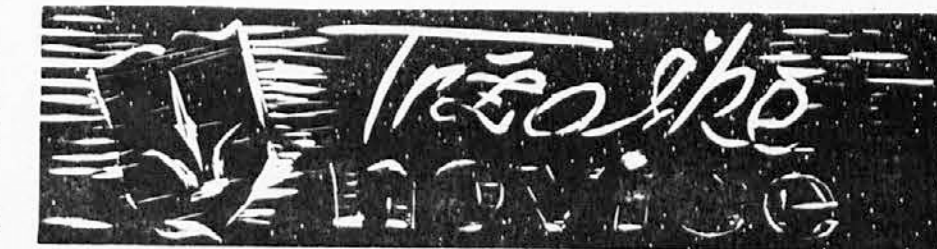
V ponedeljek 23. oktobra je bila na državnem učiteljski »A. M. Slomšek« v Trstu skupščina dijakov. Na začetku je gledališki igralec Stane Rastresen recitiral dvajset slovenskih bridkih in pikastih pesmi in proz (Vodnik, Prešeren, Cankar, Kette, Zupančič, Gradnik, Kajuh, Rob, Tavčar, Menart, Milčinski-Ježek) ter dve svoji: Pripombi in Requiem. Za svoj recital je bil deležen najtoplejšega aplavza. Sledile so volitve v dijaški reprezentančni odbor, ki mu predseduje dijakinja zadnjega letnika Mirijam Mikolj, zastopnikov dijakov v komisijo za nabavo šolskega gradiva in v šolsko blagajno.

Goriški nadškof msgr. Peter Cocolin (v sredi) z novimi župniki, potem ko jih je umestil v škofijski kapeli 23. septembra letos. Med njimi so v zadnji vrsti od leve na desno B. Breclj (Zgonik), M. Komjanc (Sovodnje) in A. Prinčič (Števerjan)

Sprejel nas je p. Pile, Slovenec po rodu, ki se je rodil v Gorici, študiral pa v Ljubljani. Ze dolgo vrsto let je knjižničar v tem samostanu. Razkazal nam je najprej knjižnico, 72 m dolgo in 13 m široko, v kateri je shranjenih 140.000 knjig, zraven pa še 1.300 dragocenih rokopisov iz 9. stoletja. Poleg sv. pisma stoji v zlato vezan koran iz 13. stoletja, ruski rokopisi iz 18. stoletja, legende sv. Franciška iz 16. stoletja. Stoletja so šla mimo, ne da bi zabrisala prvotno lepoto živobarvnih slik, jasnost črk in ornamentov. Tu smo našli tudi sv. pismo v slovenščini iz leta 1599. Sv. pismo je bilo tedaj prevedeno v sedem svetovnih jezikov; šesti izmed njih je bil slovenski. Tu smo videli tudi najmanjšo knjigo, manjšo kot noht na mezinu. Tu hranijo tudi štiri Valvasorjeve knjige, v katerih je v nemščini popisana »Slava vojvodine Kranjske«.

Predno smo zapustili knjižnico, je vstopil opat; v imenu vseh ga je v nemščini pozdravil g. Koshuta. Za pozdrav se nam je zahvalil, nakar smo mu zapeli v slovo pesem Marija skoz življenje. Ogledali smo si še naravoslovni muzej,

Cestitke k napredovanju

Dr. Matej Poštovan je bil pred kratkim imenovan za načelnika slovenskih radijskih poročil na postaji Radio Trst A. To je prvič, da je bil na to mesto postavljen slovenski časnikar. S tem je dobil zaslužno priznanje za svoje dolgoletno delo in odlično poklicno sposobnost. K napredovanju iskreno čestitamo.

Pomemben sestanek v Kult. domu

V ponedeljek 16. oktobra je bil v Kulturnem domu v Trstu sestanek med ravnatelji in predstavniki učiteljstva vseh slovenskih osnovnih šol na Tržaškem in vodstvom Stalnega slovenskega gledališča. Sestanek je sklical šolski nadzornik, ki je v uvodnih besedah poudaril potrebo in pomen tesnega sodelovanja med šolo in gledališčem.

S strani gledališča je bil prikazan program za otroke v letošnji sezoni s posebnim poudarkom na vse torke, ki bodo letos rezervirani izključno za naše otroke. Gledališče bo poskrbelo za dve predstavi, ki se bosta zvrstili v daljšem razdobju, tako da bo možno organizirati obisk vseh naših otrok.

Za prvo predstavo je Stalno slov. gledališče povabilo Mladinsko gledališče iz Ljubljane, ki je nastopilo z igro »Indijanci v Mali vasi«. Prva njihova predstava je bila v torek 24. oktobra oz 15.30. Premiera »Janka in Metke« Saše Skufce v uprizoritvi tržaškega gledališča bo pa 19. decembra letos.

Poleg teh dveh gledaliških predstav bodo ob torkih tudi druge predstave za otroke (balet, pevski zbor itd.) in prireditve posameznih šol.

Ob premieri »Janka in Metke« bo odprta razstava otroških risb »Trnuljčice«, ki je bila na sporedu v prejšnji sezoni. Na sestanku je bil sprejet sklep, da bo redakcija gledališkega lista za »Janka in Metke« poverjena otrokom samim.

Izvoljen je bil koordinacijski odbor, ki ga sestavljajo predstavniki vseh ravnateljstev. V odboru so: Beni Gruden, Vera Poljšak, Marija Škerlavaj, Stanko Škrinjar in Nerina Svab.

Na sestanku je bila končno izražena že-

lja, da bi prišlo gostovat za naše šole in še posebej otroške vrstice Lutkovno gledališče iz Ljubljane. Vodstvo Stalnega slov. gledališča iz Trsta je obljubilo, da bo to željo podprlo.

Skedenj

Preteklo nedeljo 29. oktobra smo zaključili v našem Domu razstavo škedenjskih narodnih noš. Po splošni sodbi je bila to najboljša, najbolj uspešna in najlepše sprejeta pobuda Doma. Čim je stopil obiskovalec v kraj razstave, ga je pogled na celoto kar prevzel.

Razstava je bila razdeljena v dva dela: posamezni kosi starodavnih in dragocenih oblek, razobešenih po zidu ter fotografski in dokumentarni del pod steklom v posebnih izložbah.

Vse to je uspelo, ker so sodelovale razne skupine, ki so delale popoldne ali zvečer. Se v teku razstave so domačini in ostali prinašali nove slike in dele raznih noš. Pri otvoritvi razstave je bilo opaziti več osebnosti iz kulturnega sveta, med njimi sta bila navzoča deželni svetovalec dr. Drago Stoka ter občinski svetovalec dr. Rafko Dolhar. O tej razstavi so poročali slovenski in italijanski dnevnik, obe radijski postaji, koprška televizija ter koprski dnevnik.

Vse to spada v program Doma, ki si je zastavil nalogo ohranjevati bogastvo iz preteklosti Skednja. S tem v zvezi je v načrtu postavitev stalnega škedenjskega muzeja. Staro poslopje, ki bo v ta namen preurejeno, se nahaja v bližini Doma.

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Spored od 5. do 11. novembra 1972

Nedelja: 9.40 Pet minut po domače. 9.45 Kmetijski razgledi. 11.00 Otroška matineja. 11.55 Mestece Peyton. 18.30 Kritje za tumor - film.

Ponedeljek: 17.50 Gori, doli, naokoli. 18.30 Kremenčkovi. 20.35 Koledar Jovana Orlovica - drama. 21.45 Kult. diagonale.

Torek: 17.50 Mala lupinica. 18.35 Pevski zbor »Vinko Zganec«. 19.10 Oblačenje. 19.30 Dosezki medicine: Akupunktura. 20.40 Mi iz Kronstadta - film. 22.10 Poema o plesu.

Sreda: 17.50 Vitez Vihar. 18.30 Po domače s Koroškimi akad. okteto. 19.10 Od filma do filma. 19.30 Ob vznožju Andov. 21.35 Elliott: Mlin na reki Floss.

Četrtek: 17.15 Vsi vse vemo. 18.30 Vsi vlaki sveta. 18.30 Mestece Peyton. 20.35 Makedonija danes. 21.35 Čehov: »Živa roba«. 22.30 K. Cipci: Concertino za onkester.

Petek: 17.30 Veseli tobogan: Lendava. 18.35 Glasba za oči. 19.00 Sodobniki: A. Rubinstein. 20.40 Steze slave - film. 22.10 Sedem morij.

Sobota: 16.30 Košanka C. Zvezda: Radnički. 18.20 V deželi klobukov. 18.45 Gospod Piper - film. 20.30 Glasbeni festival Skopje 72. 21.40 Na poti k zvezdam. 22.05 Medicinski center, film.

Odjave od verouka

V Nemčiji je v šoli dana možnost, da se od verouka otroci odjavijo. V prejšnjih letih je bilo precej otrok odjavljenih. Sedaj pa ugotavljajo, da število odjav pada in je v tem letu padlo pod pet odstotkov. Med odjavami pa so tudi že take, katere utemeljujejo s tem, da šolski verouk ni več »pravoveren«.

ZORA PISCANC

9

Od Dunaja do Prage

Znameniti samostan v Kremsmünstru vodijo benediktinci. Ustanovljen je bil že leta 777. Tu je bila sprva pisateljska šola. Benediktinci so prepisovali evangelije in starogrške knjige. Med 17. in 18. stoletjem so cerkvi dali baročni slog. Notranjost cerkve krasijo lepi gobelini, ki predstavljajo Jožefa v egiptovski sužnosti.

Ni bilo časa, da bi si ogledali samostansko knjižnico in observatorij, kajti odhod je bil napovedan za 16. uro, pa smo tik pred odhodom zvedeli, da se pripelje v samostan čez pol ure monaška kneginja Grace Kelly z družino. Nič ni pomagalo, zmagal je ženski svet, pa videli smo, da so tudi moški radi pristali na to, da ugotovijo, »da je take res svetlobe, kakor slave...« (namreč Grace Kelly). Pa smo morali vsi priznati, da je to resnica.

Pripeljala se je z možem knezom Ranierijem, hčerko in sinovca iz Münchna, kjer so prisostvovali začetku olimpijskih

iger. Sprejem je bil nadvse preprost in prirčen. Kneginja je nosila avstrijsko narodno nošo (dirldn), ki je njeno umirjeno lepoto in očarljivost še bolj podčrtala. Visoke goste so sprejeli z godbo, na vratih samostana pa jih je pozdravil samostanski opat.

Pred nami je kmalu zažarel Trst v tisočeri luči. Bili smo doma. Tu je izstopila polovica potnikov, ali polje potnic, saj moških skoro ni bilo med nami, pa tudi mlajših oseb ne. Zakaj? In vendar bi se ravno mladina neizmerno obogatila na takih potovanjih, kajti najboljša knjiga je potovanje po tujih deželah, stik z njihovimi ljudmi, navadami in zgodovino.

Predno zaključim, naj se v imenu vseh udeležencev potovanja iskreno zahvalim vodstvu za izredno skrb in pozornost, katere smo bili na potu deležni vse dni: dr. Klinc, gg. Erjavcu, Premrlu, Koshuti, tehničnemu vodji Koglotu in skrbnemu šoferju Marianu Mozetiču, ki nas je srečno pripeljal spet domov. Vsem ključem nasvidenje na petem ekumenskem potovanju leta 1973. Kam in kdaj, to bomo pa še zvedeli.

KONEC

Poklonili so se žrtvam vojne

Preteklo nedeljo 29. novembra so se zastopniki Zveze slovenske katoliške prosvete in Slovenske demokratske zveze poklonili žrtvam vojne s tem, da so na pokopališču v Gonarsu položili vence na spomenik tam umrlih in pokopanim interirancem, ki jih je nad 400. Na pokopališču so se zbrali predvsem pevci moškega zbora »Mirko Filej« in zastopniki ZSKP in SDZ ter tudi nekaj drugih ljudi. Po položitvi vencev so opravili skupne molitve za žrtve obeh vojn, kot so predvidene v sedanji prenovljeni liturgiji za rajne. Zatem je član zbora prebral sonet Franceta Balantiča iz skupine Gonarskih sonetov, nakar je isti zbor pod vodstvom dirigenta Zdravka Klanjščka odpel najprej Gallusov Ecce quomodo moritur justus in nato še Vigred se povrne.

Otožno je odmevalo njih petje v mrko in deževno popoldne v Furlaniji. Zalost je bila v srcih vseh navzočih, a vendar tudi upanje, da se časi prisilnih taborišč in nesmiselnih vojn ne povrnejo več. Istočasno pa je bila v njih tudi želja, da bi bratstvo in sprava, ki vladata v kraljestvu mrtvih, zavladali tudi v družbi živih.

Naša mladina ob začetku nove sezone

Povejmo danes nekaj o naši mladini, kako je začela novo delovno sezono '72-73.

Najprej opozorimo na delovanje naših akademikov, ki so v sklopu SKAD-a organizirali štiridnevni tečaj v Zabnicah konec avgusta kot smo o tem že poročali. Povemo lahko še to, da ista mladina pripravljala sedaj komedijo in da pridno vadi pod vodstvom režiserja Aleksija Pregarca. Upanje je, da bo do decembra igra nared in da bo premiera še pred božičem. Goriška mladina se je v lepem številu udeležila tudi srečanja zamejske mladine v Trstu in na njem aktivno sodelovala. Potem pridejo na vrsto skavti in skavtinja. Ti so povsod začeli z bolj ali manj rednimi tedenskimi sestanki. Njih voditelji so imeli tudi prvi skupen sestanek, na katerem so razpravljali in določili nekaj skupnih akcij. Tako so pripravili veseli večer skavtov in skavtinja v soboto 21. oktobra v Katoliškem domu, na katerem so kazali diaprozive in filme z letošnjih taborjenj in nato igrali še tombolo. Za dan vernih duš imajo na programu skupno mašo za pokojne skavte in njih voditelje v Jamljah. Skavtski večeri z diaprozitivni bodo še drugod, kjer je skavtizem bolj razvit.

Poleg SKAD-a in skavtov ter skavtinja se naša mladina udeležuje še v pevskih zborih. Teh je že lepo število v mestu in po vaseh. Posebno lepo napreduje mladinski zbor v Gorici pod vodstvom učitelja Ivana Bolčine. Mladina pa mora imeti tudi svoje veselje. Zaradi tega so ob začetku šolskega leta, to je v nedeljo 15. oktobra poromali na Repentabor.

Romanja so se udeležili mladinski zbori iz Gorice, Podgore in Štandreža; pridružili so se še cerkveni strežniki iz istih krajev. Na Repentaboru so imeli najprej blagoslov v cerkvi. Nato so se odpeljali na Opčine, kjer so v dvorani Finžgarjevega doma gledali lep mladinski film o Joselitu. Dvorano je mladi živčav čisto napolnil. Naj povemo še, da mladinski zbori in druge mladinske skupine že pripravljajo akademijo, ki bo na praznik Brezmadežne 8. decembra v Katol. domu.

K temu kulturnemu in vzgojnemu delu je pridružitve še športno udeleževanje naše mladine, ki je organizirana v S. Z. Olympia in drugih krajevnih športnih društvih. Tudi o tem delu je slišati in brati to in ono.

Torej mladina se giblje in dela. Bog daj, da bi se ne naveličala in da bi ob delu tudi krepko rasla in zorela v dobre ljudi in zdrave kristjane.

Prvi letošnji kulturni večer v Katoliškem domu

V nedeljo 29. oktobra je SKPD »Mirko Filej« pripravilo v Katoliškem domu prvi kulturni večer v novi jesenski sezoni. Povabilo je gdč. Ivanko Furlanovo iz Trsta, ki je v barvnih diaprozitivih prikazala kraje, katere so v letošnjem poletju obiskali člani Apostolstva sv. Cirila in Metoda iz Trsta in Gorice na svojem četrtem ekumenskem potovanju. Tako smo tudi v slikah videli to, kar nam opisuje Zora Piščančeva v podlistku Katoliškega glasa »Od Dunaja do Prage«. Gdč. Furlanova je slike še poživila s svojo prijetno besedo.

Predavateljici smo zelo hvaležni, da je vključila v svoje predavanje tudi diaprozitive s slovesnosti evharističnega kongresa v Vidmu v minulem septembru. Videli smo veličastno sv. mašo nadškofa msgr. Cocolina v somaševanju s slovenskimi duhovniki v petek 15. septembra v cerkvi Marije milosti in nato slovesnosti naslednjega dne ob papeževem prihodu v Videm. Narodne noše naših vernikov iz Slovenije in Primorske pa še naša lepa romarska zastava, vse to je zelo poživilo zaključne slovesnosti evharističnega kongresa.

Videli smo nato še kraško ohcet na Repentaboru, božjepotno cerkev Marijo Bistriško in za zaključek še čudovite slike Plitvičkih jezer v zlatih jesenskih barvah. Gdč. Furlanovi moramo priznati izreden umetniški čut v iskanju motivov, ki razveseljujejo ne samo njo, ampak vse, ki jih gledajo. Zelimo si, da bi še prišla med nas in nam iz svoje bogate zaloge slik še kaj posredovala. Hvala zato njej kakor tudi društvu »Mirko Filej«, ki nam je ta kulturni večer pripravilo.

Podgora

Dne 25. oktobra se je vršil v mali dvorani župnijskega doma občni zbor našega prosvetnega društva. Navzoče je bilo lepo število članov, med njimi tudi g. župnik Mirko Mazora. Izvoljen je bil nov odbor, ki ga sestavljajo: Kazimira Blažič, predsednica, Bernard Antonič, podpredsednik, Lidija Jarc, tajnica, Cvetka Peršolja, blagajničarka, Remigij Blažič, gospodar, Zdravko Kuštrin, referent za šport, Bruno Rustija, referent za prosveto in Stefan Vogrič ter Ivo Ambrožič, nadzorništvo.

Razšli smo se z upanjem, da bo letošnje delovanje društva še bogatejše in da bodo naša poročila še pestrejša.

Uspela prireditev v korist misijonov v Doberdolu

Letošnja zadnja nedelja v oktobru je bila deževna in pusta. To pa ni vzelo poguma vrlim prijateljem misijonov v Doberdolu, ki so za ta dan organizirali nabirko in srečolov v korist misijonov.

Kakor je že več let lepa navada, so se takoj po prvi maši skupine vnetih deklet razšle po vasi z ovojnicami, kamor so verniki oddali svoj prispevek za misijone. Istočasno so po družinah delile letošnje brošuro »Misijonska nedelja«.

Po popoldanskem opravilu v cerkvi so se ljudje zbrali v župnijskem domu in napolnili dvorano. Mladina in otroci so bili veseli kratkih zabavnih filmov iz Walt Disneyevega sveta, pa tudi odrasli smo se iz srca nasmejali. Filmom je sledil težko pričakovani srečolov. Dobitkov je bilo kar precej, napačnost pa je naraščala proti koncu, ko je imel biti izžreban zadnji dobiček: obilen pršut.

Z nabirko v cerkvi in po vasi ter s srečolovom so verniki spet dokazali, da so jim misijoni pri srcu. Upati je, da bodo skupaj s srečolovom, ki bo še na praznik sv. Treh kraljev, dosegli ali celo presegle lansko že tako visoko vsoto. Prizadevnim dekletom in vsem, ki so se za prireditev toliko potrudili iskren »Bog povrni«!

Slovenski novomašniki v Rimu

V septembru so bili v Rimu slovenski novomašniki. Obiskali so rimske svete kraje. Spremljala sta jih Rafko Vodeb, precej ravnatelj slovenskih oddaj na vaticanskem radiu, sedaj profesor na oddelku teološke fakultete v Mariboru in duhovni vodja ljubljanskega semenišča Jože Vesenj. Ob odhodu je zapisal v zahvalo naslednje besede, ki bodo slovenskemu zavodu ostale v trajen spomin na njihov obisk:

Slovenski novomašniki iz vseh treh škofij in raznih redov so poromali v Rim, da molijo na tako svetih krajih, kot so grobovi apostolov in učitelja Slovencev sv. Cirila; obiščejo sv. očeta in se navdušijo ob umetnostnih in zgodovinskih spomenikih vere in kulture. Bili smo gostje Slovenika. Vse je bilo tako pristržno in domače, kakor da smo že od nekdaj tu doma. Doživeli smo, kakšna sreča je, da imamo sedaj v Sloveniku ne le zavod za nadaljevanje znanstvenih študij, ampak tudi majhen košček domovine za vse Slovence po svetu, ki od koder koli priromajo v večno mesto. Hvaležni smo vsem dobrotnikom in prijateljem Slovenika, posebno pa ljubeznivemu rektorju msgr. Jezerniku, nadvse skrbnemu ekonomu g. Martelancu ter sestram.

Na povabilo Zveze slovenske katoliške prosvete v Gorici bo gostovalo na Goriškem »Prešernovo gledališče« iz Kranja s Cankarjevo igro

Za narodov blagor

Gledališče bo nastopilo dvakrat:

- v DOBERDOBU v župnijski dvorani v soboto 4. novembra ob 20. uri in
- v GORICI v Katoliškem domu v nedeljo 5. novembra ob 16. uri.

OBVESTILA

Orgelski koncert na Travniku. SKPD »M. Filej« v Gorici prireja v četrtek 16. novembra koncert organista prof. Huberta Berganta v cerkvi sv. Ignacija na Travniku. Na sporedu bodo skladbe velikega skladatelja Césarja Francka ob 150-letnici njegovega rojstva. Podrobno bomo o sporedu še poročali.

Mladinsko gledališče iz Ljubljane bo uprizorilo igro I. Brauna in H. Fichna »Indijanci v Mali vasi« v torek 7. novembra ob 15.30 v Kulturnem domu v Trstu, v sredo 8. novembra ob 10. uri v Kulturnem domu v Sovodnjah, v sredo 8. novembra ob 16. uri v Katoliškem domu v Gorici in v četrtek 9. novembra ob 16. uri v župnijski dvorani v Doberdolu.

Mesečna maša za edinost bo v Marijinem domu, ul. Risorta 3 v Trstu prvi ponedeljek v novembru, dne 6.11. ob 18.30.

V Kulturnem domu v Trstu bo SSG predvajalo igro L. Pirandella »Le premisli, Giacomo!« v petek 3. novembra ob 16. uri (abonma red J) in v nedeljo 5. novembra ob 16. uri, zadnjič v Kult. domu. Obenem javlja vodstvo gledališča, da se 5. novembra zaključi vpisovanje abonementov za sezono 1972-73. Sporočamo vsem ljubiteljem gledališča, ki želijo postati abonenti, da so abonamaji na voljo pri blagajni Kulturnega doma vsak dan (razen nedelj in praznikov) od 12. do 14. ure ter eno uro pred pričetkom predstav.

Širite »Katoliški glas«

ZA KMETOVALCE

Opazujmo vino

Četudi je vino prevrelo do kraja in sedaj zori ter se čisti, je vendar koristno, da ga opazujemo in pazimo na njegove spremembe. Med temi opravili je zelo važno, da skrbno dolivamo praznino, ki nastaja na vrhu sode. Ponekod rabijo v ta namen dolivalne vehe (colmatore), ki opravljajo to delo avtomatsko.

Za opazovanje vina je zelo koristna manjša pipa, ki je vgrajena v prednji steni sode v določeni višini. Tu jemljemo občasno vzorce vina, ki jih opazujemo in pokušamo.

Zelo pogosta napaka, ki jo opazimo v naših vinih, je porjavenje na zraku. Poskus izvedemo tako, da odtočimo nekaj vina v gladek in neobarvan kozarec, pokrijemo z listom papirja in ga držimo dva dni v primerno toplem in svetlem prostoru. Če vino v tem času ne spremeni barve in ne tvori usedlin, je popolnoma zdravo. Če pa smo opazili, da je vino, sprva čisto, že v nekaj urah porjavelo na zraku, je očiten znak, da vsebuje oksidaze in da je bilo grozde gnilo ali bolno.

Takemu vinu je treba dodati Tannisol ali Enososino. Če vinu primanjkuje kisline, rajše rabimo Citrosol. Za vina, ki vsebujejo dovolj kisline in tanina pa je najbolj primeren Anticasse. Vsa ta sredstva učinkujejo več ali manj ugodno tudi na bistrenje vina. Pri uporabi teh pripomočkov je treba upoštevati navodila tovarne. Na splošno pa ta sredstva najprej razstopimo v majhni količini vina, jih nato zviška vlijemo v sod in premešamo. Čež kak teden spet opazujemo vzorcek vina. Če bi vino še kaj porjavelo, bo treba dodati še nekoliko istega sredstva. Pri tem pa pazimo, da s temi zdravili ne pretiravamo, ampak jih rabimo le kolikor jih zahteva ogroženo vino.

Inž. Janko Košir

Močna krmila po zelo ugodni ceni

Deželna uprava je dala na razpolago znaten prispevek za nakup močnih krmil. Zato lahko vsak živinorejec na Tržaškem naroči za vsako kravo molznico po en sto močnega krmila in plača le četrtno cene tj. 1.950 lir za sto takoj ob naročilu. Naročila sprejema le do 6. novembra pokrajinsko združenje rejcev, Trst, trg Scorcola 4, vsak delavnik od 9. do 12. ure razen ob sobotah.

Š P R T

11. Memorial »Mirko Filej« 1972

Atletsko tekmovanje, ki bi se moralo vršiti preteklo soboto in nedeljo, je odpadlo zaradi dežja. Ponovilo se bo v soboto 4. novembra ob 9^h dopoldne na Solškem stadionu v Gorici. Program bo obsegal vse tekme, ki so bile na sporedu v soboto in nedeljo, torej morejo tekmovalci Dečki, Naraščajniki, Člani, Deklice, Naraščajnice in Članice. Tekmujejo lahko vsi; vabljeni je zlasti mladina iz mesta in okoliških vasi.

V Trbižu bo v dvorani Cinema città nastopilo v nedeljo 5. novembra ob 15. uri Stalno slovensko gledališče v Trstu s komedijo »Kadar se ženski jezik ne suče«. Prireditve bo odprl mešani pevski zbor iz Kanalske doline »Višarski zvon« pod vodstvom svojega pevovodje g. A. Ipavca.

DAROVI

Za Zavod sv. Družine: P. Srebrnič namesto cvetja na grob gdč. Pavle Makuc 10.000; M. O. v spomin iste pokojnice 5.000; T. A. v isti namen 5.000; N. N. s Solkanskega polja 10.000; M. B. namesto cvetja na grob dr. med. Alberta Brunn-schweillerja 10.000; N. N. 100.000; N. N. 20.000 lir; Julka Rijavec z mamo (ZDA) v počastitev spomina msgr. Srečka Gregorca 30 USA dol.; družina Gorenšek (ZDA) v isti namen 20 USA dolarjev.

Za Alojzijevišče: družina Terpin, Gorica v spomin msgr. S. Gregorca 10.000; M. O. v spomin pok. Pavle Makuc 5.000; Mariza Perat namesto cvetja na grob pok. msgr. Srečka Gregorca 5.000 lir.

V spomin dr. Lojzeta Stepančiča je daroval dr. Pavlica iz Trsta po 10.000 lir za Marijanišče na Opčinah, za zavod šolskih sester pri Sv. Ivanu v Trstu in za Alojzijevišče v Gorici.

Neva Fonžari in Ana Zerjal darujeta za Marijin dom v Rojano 20.000 in za slovenske misijonarje 20.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: Marija Avber, Samatorca, 5.000; N. N., mesečni prispevek, 1.000 lir.

Za Baragov dom v Ricmanjih: družina Malalan iz Domja in sorodniki ob poroki hčerke Savice 40.000; družina Zlobec-Vouk, Milje, 50.000; družina Berdon, Pulje, 10.000; Vera Turk, Trst, 15.000 lir.

Za cerkev v Ricmanjih: družina Hrvatič, Ricmanje, ob poroki hčerke Dragice, 10.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: Trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 8% davek za registrski urad.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

ZAHVALA

Dne 27. oktobra nas je v 92. letu starosti po kratki bolezi zapustila naša ljubljena mama in stara mama

Marija Terčon

Iskreno se zahvaljujemo vsem za sočustvovanje, molitve in udeležbo pri pogrebu

Družine: Terčon, Cotar in Lupinc

Klanec - Opčine - Praprotno, 29. oktobra 1972

Potujete v RIM - Italijo?

Ne pozabite obiskati slovenskih hotelov

Hotel BLED in Hotel DANIELA

00185 ROMA - tel. 777102 - 7579941
Via S. Croce in Gerusalemme, 40

00185 ROMA - tel. 750587 - 771051
Via Luzzatti, 31

Lastnik: Vinko Levstik

Zmogljivost 85 sob, 150 ležišč. - Vse sobe s privatno kopalnico, telefonom, radiofilodifuzijo, klimatskimi napravami - Nova slovenska restavracija. Osebe pretežno slovensko. - Počutili se boste kot doma. Dobrodošli!